

Catalunya, decidim

Aquesta tardor ens demostra, per si algú encara no ho havia entès, que el temps ha canviat. Temperatures altes a finals de novembre, pluja en abundància, paisatges ufanosos i ben verds.

Catalunya també ha canviat. Ahir el President de la Generalitat proposava un full de ruta gairebé idèntic al de Reagrupament al qual, quatre anys enrere, quaranta mil patriotes intel·ligents varen fer cas. El president del país i del partit més votat de Catalunya ha assumit, ja de manera inequívoca i entusiasta, l'única via que porta a la llibertat i al benestar de la ciutadania de la nostra pàtria.

Cal transformar, amb un programa unívoc i el vot majoritari de la població, unes eleccions autonòmiques en unes eleccions que decideixin el nostre futur cap a l'estat independent que molts hem somniat i lluitat per assolir. Els unionistes ens han aclaparat anys i anys amb la cançó que cada quatre anys ja ens autodeterminem amb les successives eleccions. Doncs,

fem-ho, autodeterminem-nos d'una vegada.

Una vegada més, ha quedat ben palès que la decisió, tan criticada per l'energumenisme independentista, de donar suport al president Mas per part de Reagrupament, quan totes les enquestes li anaven malament i molts el donaven per amortitzat, ha estat un encert.

En aquesta nova etapa que enceta el país, Reagrupament es torna a posar al costat del President i, sense demanar res a canvi ni esperar cap recompensa que no sigui la independència de Catalunya, fa una crida a tothom que vulgui assolir la llibertat del nostre poble que doni suport sense reserves al full de ruta presentat ahir pel president Mas, que acabarà sense cap mena de dubte en una declaració unilateral d'independència i amb la proclamació de la República de Catalunya.

En els temps de Podemos/ Podem, Ganemos/Guanyem, cal dir ben fort: a Catalunya, Decidim/Decidim!!!!

Joan Carretero
President de Reagrupament

Sumari

Internacional

La Catalunya global

per Josep Sort

PÀGINA 2

Municipalisme

9N: una consulta homologable

per Carles Bonaventura

PÀGINA 3

Cultura

Sense desobediència no hi ha independència

per Montserrat Tudela

PÀGINA 4

Testimoni gràfic

Reagrupament amb la consulta del 9N

PÀGINES 5 A 8

Vida parlamentària

Estat potent i poble armat

per Boi Fusté

PÀGINA 9

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i la secció d'humor

La Catalunya global

Com tot ho apuntava, el 9N, a més d'un gran victòria en clau catalana, ha estat també un rotund èxit en clau global. Centenars de mitjans de comunicació s'han acreditat per seguir-lo ben en directe. Molts més que en moltes eleccions generals de molts països, d'estats sobirans. I no cal dir-ho, ja no hi compto, de qualsevol altre *comunidad autónoma*, a la qual sistemàticament es refereixen els mèdia, els partits i els governs espanyolistes.

El 9N, des de la perspectiva dels mitjans de comunicació globals, significa la culminació d'un procés que es va iniciar amb força a partir de la consulta d'Arenys de Munt, fer visible l'independentisme als grans canals de comunicació globals. Activistes, plataformes en la xarxa, blocs, el propi govern, amb el seu programa d'aproximació als mitjans internacionals, i, naturalment, la mobilització de milions de catalans i catalanes al llarg d'aquests anys, ha fet possible capgirar la percepció dels grans *mèdia* sobre el procés de transició nacional.

Recordo que, inicialment, les cròniques eren fetes pels corresponsals que vivien a Madrid, i que estaven empeltats d'espanyolisme per tots els porus. Fins i tot n'hi havia un que era un apassionat dels toros, amb la qual cosa ja no cal afegir-hi res més.

El govern espanyol va obsessionar-se, en plena crisi econòmica, a responsabilitzar de tot plegat la Generalitat i l'independentisme. Els seus referents mediàtics eren el *Financial Times* i el *Wall Street Journal*, als quals s'informava de forma tendenciosa. De seguida, però, aquests mitjans i d'altres van comprendre que

alguna cosa passava, i que des de Madrid no es podia seguir de forma correcta. Calia estar *on the field*, és a dir, trepitjar Catalunya i parlar amb la gent que bé liderant-lo, bé participant-hi en la base, feia possible el procés, entomava els reptes, cada cop més agosarats i se'n sortia. Va ser un canvi brutal. Tan brutal que als propis mitjans catalans, la major part dels quals amb una mentalitat de subordinació a Espanya, amb un espai comunicacional espanyol al cap, els va agafar de sorpresa. Cada cop de forma més desacomplexada, Catalunya es va omplir de periodistes, analistes, blocs d'arreu del món, que van començar a difondre notícies sobre un procés que no tenia paral·lelisme amb cap altre, amb milions de persones sortint al carrer, mobilitzant-se, anant amunt i avall, i sense recórrer a cap violència, malgrat les amenaces que de forma regular es rebien d'Espanya.

Penso que és de justícia destacar la feina feta pel diari britànic *The Guardian*, de lluny, qui més s'ha implicat, en el sentit d'interessat, pel procés. El seu seguiment del procés ha estat el més detallat. És un

mitjà que, val a dir-ho, cada cop està assolint més protagonisme en la comunicació global, i el seu tractament del procés català així ho acredita.

Ha de quedar clar que fer-ne el seguiment no equival a compartir els nostres plantejaments. Així, molts d'aquests mitjans no s'han mostrat partidaris de la independència, però sí que han demostrat que, malgrat el seu desconeixement de la psicologia espanyola, sobretot quan proposaven reformes quimèriques de l'estat espanyol per neutralitzar la reivindicació independentista, sí que tenien clara la teoria democràtica que diu que els pobles decideixen el seu futur amb llibertat i, ben segur, que quedaven perplexos quan sentien polítics espanyolistes afirmar coses realment tan surrealistes com que la millor manera de defensar la democràcia és impedir que els ciutadans votin, que alguna política va afirmar sense ni tan sols immutar-se... i, probablement també, per efecte del bótox.

Josep Sort

9N: una consulta homologable

En el ple de novembre de l'Ajuntament de Girona, que es va celebrar el dilluns dia 10, just l'endemà del procés participatiu del 9-N, es va aprovar una moció consensuada entre tots els grups i regidors, menys el PP, de reconeixement d'aquesta jornada històrica i de felicitació a tots aquells que la van fer possible: voluntaris, entitats de la societat civil, ciutadania, etc. Tocava fer-ho, la consulta va ser un èxit de participació i el plenari del nostre consistori així ho havia de reconèixer. El resultat de la votació de la moció ho fa encara més evident: 23 vots a favor, de CiU, el PSC, la CUP, ICV-EUiA, Reagrupament, Avancem i del regidor no adscrit ex-PP. Només hi van votar en contra els dos edils populars.

En el debat sobre aquesta moció amb prou feines es va qüestionar la representativitat del resultat. No es podia fer de cap manera, ja que, per exemple, a la ciutat de Girona van votar gairebé 34.100 persones, quan a les eleccions municipals del 2011 la participació va ser de poc més de 32.700. I aquesta distància encara serà més gran quan s'hi afegixin tots els gironins i gironines que votaran fins al 25 de novembre. En canvi, sí que es va debatre si aquesta consulta era "homologable" o no. Fins al punt que en el text de consens aprovat es va canviar aquesta paraula. Jo, en nom de Reagrupament, vaig afirmar en la meva intervenció que, per a mi, el resultat del 9-N a Girona i a tot Catalunya era plenament homologable. És a dir, si es volgués, i, segons

descriu el diccionari, el resultat del 9-N, podria ser "reconegut" i "considerat vàlid". No en tinc cap dubte. Només cal comparar-ne els resultats amb els dels referèndums que hi ha hagut al nostre país des de la Transició fins ara. Amb una diferència substancial: aquests referèndums han tingut una cobertura i empara legals, mentre que la consulta del 9 de novembre es va fer sota l'amenaça del govern de l'Estat, de la fiscalia, amb crides al boicot i intimidacions diverses, que fan encara més meritori que més de 2,3 milions de persones acudissin a les urnes.

Parlem de xifres. Evidentment, no cal ni entrar a valorar les ximpleries que diuen alguns portaveus de l'unionisme quan afirmen que, perquè fos un èxit, en el 9-N haurien d'haver participat 4 o 5 milions de catalans. Mai, en cap dels referèndums que s'han celebrat en la nostra història recent, la participació a Catalunya ha arribat a tres milions de persones. Mai. Sempre s'ha situat aproximadament entre els 2.130.000 i els 2.980.000. Que aquesta vegada s'obris la participació als majors de 16 anys i als immigrants no hauria de variar substancialment la representativitat del resultat.

Però comparem les dades. Un cop sumat tot: votants del 9-N, el vot a l'exterior i el de les persones que hauran votat les dues setmanes posteriors al 9 de novembre, probablement aquests 2.305.000 catalans voregin els 2.400.000 o fins i tot superin aquesta xifra. Algú pot negar que aquest

nombre de votants no és homologable al que hi va haver, per exemple, en el referèndum sobre la Constitució Europea (2.133.000)?, o en el del nou Estatut (2.570.000)?, o en el de l'Estatut del 1979 (2.633.000)? Quina va ser la participació en els altres referèndums que s'han celebrat a Catalunya des de la mort del dictador? El de l'OTAN: 2.890.000; el de la Reforma Política: 2.748.000; el de la Constitució Espanyola: 2.983.000. Com deia, mai s'ha arribat als tres milions de votants. Entre 2.133.000 i 2.983.000, la consulta del 9-N, amb probablement uns 2.400.000 votants, és perfectament homologable.

El mateix passa si ens referim als vots afirmatius: Constitució Europea: 1.366.000; OTAN: 1.259.000; nou Estatut: 1.882.000... la resta dels referèndums de què he parlat abans se'n van més enllà dels dos milions. Sigui com sigui, i, com ja he dit, amb les circumstàncies adverses en què es va haver de votar, un vot afirmatiu –un doble sí– a un estat català independent de més o menys 1,9 milions de catalans –ja veurem quina serà la xifra exacta el 25 de novembre– no planteja cap dubte que és un resultat plenament homologable al d'altres consultes i referèndums. El 9-N ha estat un èxit, no en tingueu cap dubte; arreu del món ho tenen clar, i on ho tenen més clar és a Espanya, encara que ho vulguin amagar.

Carles Bonaventura
Regidor de l'Ajuntament
de Girona

Sense desobediència no hi ha independència

Els manuals de ciència política diuen que la història de la desobediència civil té el seu origen quan un ciutadà de Massachusetts, Henry David Thoreau, es va negar a pagar els seus impostos perquè s'oposava a l'esclavitud legal i habitual en el seu país i també perquè s'oposava a la guerra amb Mèxic. Per això va passar un temps a la presó i després va escriure un llibre preciós titulat *La desobediència civil*, (1849) on exposava la idea que un govern no ha de tenir més poder que el que els ciutadans estiguin disposats a concedir-li. I aquesta és la clau de l'èxit del 9N: els catalans estem disposats a concedir el poder al Govern de la Generalitat i a cap altre.

El nostre govern legítim, el Govern de la Generalitat de Catalunya, ens va convocar a les urnes amb una fórmula inesperada, imaginativa, legal i pacífica. I els ciutadans vam atorgar el poder al nostre govern acudint a les urnes amb normalitat. És més, vam elevar el poder del nostre Govern legítim, col·laborant en l'aspecte pràctic i material de les urnes. Una multitud disciplinada i ordenada de voluntaris vam ajudar a fer possible que tots els catalans que volguessin poguéssim dipositar el nostre vot en una urna, i es pogués dur a terme un escrutini pulcre i indiscutible. Vam votar el nostre futur col·lectiu, que és el que sempre es vota a les urnes, que per això existeixen. Podríem dir que tot entrava dins de la normalitat si no hagués estat per la postura irresponsable, capriciosa i irracional del Gobierno de España a mans del PP, amb el suport explícit del PSOE i Ciutadans, que havien convertit el 9N en un dia il·legal i ridícul i el President de la Generalitat i el Govern català, que va posar les urnes, en uns

delinqüents dignes de querella.

Quin va ser el resultat de la postura irracional, irresponsable i capriciosa del Gobierno que va convertir el 9N en il·legal i ridícul? Doncs una participació molt important, més de dos milions de catalans vam exercir el nostre dret a vot, fent allò que teoritzava Thoreau: practicant la desobediència com a participació política de la ciutadania. I és que mai s'ha vist els catalans anar a votar amb tanta passió i alegria. On s'ha vist que els votants portin tota mena de detalls als membres voluntaris que feien possibles les urnes? On s'ha vist que repetidament hi hagin aplaudiments en el moment de votar? El primer votant, el més jove, la persona que va amb cadira de rodes, el que venia de més lluny... no recordo la quantitat de vegades que vaig aplaudir jo mateixa a la mesa 2232 del Col·legi Poble Nou de Barcelona. On s'ha vist que la gent es fes fotografies en el moment de dipositar el vot? On s'ha vist la gent errant pels carrers buscant el lloc exacte on havia d'anar a votar amb un somriure. Tot això formava part de la voluntat de participar en el nostre futur lliure i, alhora, de rebel·lar-se contra la irracionalitat, la irresponsabilitat

i el lliure arbitri d'un Gobierno que no ens representa, que li hem tret l'autoritat, que no el reconeixem com el nostre i, per tant, un govern que ja no ens governa. I aquest, justament aquest, va ser l'èxit del 9N. Justament per això, aquell històric 9N ens vam sentir sobirans. Per primera vegada, el Govern de Catalunya, amb el suport de la majoria absoluta del Parlament de Catalunya, ens preguntava a les urnes si volíem esdevenir un estat independent. I vam dir que sí.

També hi havia quelcom de rebel·lió a la irracionalitat, la irresponsabilitat i el lliure arbitri. Conscientment, públicament, intencionadament i pacíficament estàvem fent allò que el Gobierno havia repetit durant dos anys que no faríem. I ho fèiem sense por. I quan has perdut la por, ja no hi ha manera que te'n facin. Òbviament, a aquest Gobierno ja no li concedim autoritat, ja no hi ha motiu per obeir-lo. I és que és impossible aspirar a la llibertat sense desobeir.

Ja deia Oscar Wilde que el progrés arriba amb la desobediència i la rebel·lió.

Montserrat Tudela

SÍ+SÍ

Reagrupament amb la consulta del 9N

Reagrupament amb la consulta del 9N

SÍ+SÍ

SÍ+ SÍ

Reagrupament amb la consulta del 9N

Reagrupament amb la consulta del 9N

SÍ+SÍ

Un estat potent que no fa por i un poble armat amb les urnes

L'Estat espanyol fa més de tres-cents anys que s'està construint. Fins i tot després d'un cop d'estat, d'una guerra civil i d'una de mundial. L'estat espanyol ha resistit i continua la seva marxa. El d'ara, "democràtic", juga en primera divisió del món mundial democràtic, i si no fos perquè són uns maldestres, la marca Espanya seria apreciada i valorada com una de les millors; Catalunya de moment en forma part.

Per tant, tenim un Estat, un govern espanyol, una constitució espanyola, una fiscalia espanyola, una justícia espanyola, un consell assessor nacional espanyol, un tribunal constitucional espanyol, una guàrdia civil espanyola, una policia "nacional" espanyola, un codi penal espanyol, un Congrés espanyol i un Senat espanyol. Caldria afegir-hi l'estol de funcionaris advocats i assessors d'estofa variada, per completar el potencial que representa l'Estat espanyol. No comptabilitzem instituts com el Banc d'Espanya i col·legis professionals. El resultat és un Estat espanyol on la diversitat brilla per la seva absència.

Doncs bé, Catalunya, millor dit el govern de la Generalitat de Catalunya amb el president Artur Mas al capdavant i 2.305.390 catalans exercint de ciutadans lliures, més 40.000 voluntaris i voluntàries s'hi van enfrontar.

El Tribunal Constitucional espanyol va acceptar admetre a tràmit, impugnar un procés de participació ciutadana sense cap tipus d'efecte jurídic, a petició del govern espanyol. La resposta ha estat fulminant. Els catalans amb la direcció i organització de la Generalitat hem votat. Aquest fet ha estat el primer trencament institucional, polític i popular dels catalans amb la legalitat espanyola. Una consulta de participació ciutadana ha estat determinant per visualitzar el poder que tenen els ciutadans quan els mena un objectiu.

Quan tot un seguit de lleis i disposicions oprimeixen i ofeguen llibertats bàsiques, com el dret a decidir el futur d'un poble, és inajornable transgredir aquestes lleis i disposicions. El dia 9 tothom que ho va voler va transgredir la legalitat espanyola. És la voluntat d'un

poble, mitjançant el vot, qui determina i qui vol que el representi. Les lleis les fan els vots i només poden servir als votants, mai a l'inrevés.

El diumenge 9 de novembre, i superant prohibicions, amenaces i una logística forçada, els catalans vàrem dir dues coses; primer, el poble català vol ser un subjecte polític per decidir cap on anem, i segon, per aquesta travessa ens cal que tothom o el màxim de gent estigui a bord del vaixell de la independència.

La resposta del govern espanyol ha estat la previsible. NO a negociar un referèndum amb ets i uts. NO a reconèixer altra sobirania que no sigui l'espanyola i NO a tot el que suposi anar contra la unitat "sagrada" d'Espanya. Ara, els legals i legítims representants dels catalans tenen un mandat clar i nítid: acabar el procés.

12 de novembre 2014

Boi Fusté

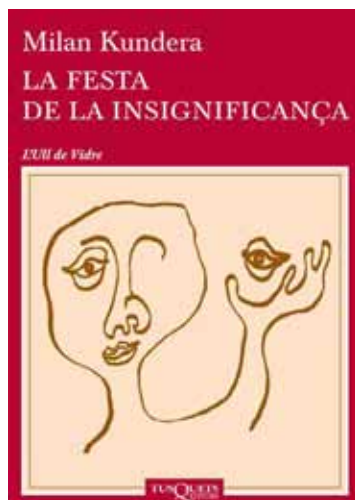

També és una insignificança, Kundera, que no et donin mai el premi Nobel

Milan Kundera, *La festa de la insignificança*, traducció de Xavier Lloveras, Tusquets, Barcelona, 2014.

Aquest any, una altra vegada l'escriptor d'origen txec, Milan Kundera, no ha obtingut el cèlebre guardó de l'Acadèmia sueca. De fet, cada any hi ha una pila de candidats a qui no s'atorga el Nobel, que no resultaran mai premiats i gairebé la notícia acaba essent més a qui no l'hi donen. Lògicament, si es tracta d'una cosa que perjudica la cultura, els catalans també ens afecta, i tenim diversos no-premiats, un dels quals fou Àngel Guimerà, primer escriptor català candidat al premi. Fa un temps llegia en un article de Joan-Lluís Lluís que l'autor de *Terra baixa* fou candidat al Nobel durant disset anys, del 1907 al 1923, i que la raó per no atorgar-li el guardó fou, segons un acadèmic suec, «no arriscar, ni que sigui involuntàriament, de ferir l'orgull del sentiment nacional castellà». Aquesta és la nostra història, que, sens dubte, els nostres inefables federalistes deuen ignorar.

Però he de parlar de Kundera perquè, curiosament, el no-atorgament del premi ha coincidit amb la publicació de la seva darrera novel·la després d'uns quants anys de silenci narratiu. El text de l'escriptor txec és força breu, amb una història d'aparent poc gruix, que, ja des del títol, deliberadament invoca això que anomena insignificança. Kundera, com el seu connacional Franz Kafka, té la gràcia de parlar de coses molt greus amb

humor, fins i tot, amb autèntica comicitat. Com deia Gabriel Ferrater, *El procés* —l'obra de Kafka, no el que ens passa— també és un llibre molt divertit, malgrat la seva cruesa. No s'ha de confondre humor i diversió amb frivolitat i banalitat.

De fet, Kundera n'és ben conscient quan afirma explícitament que “des de fa temps hem comprès que ja no era possible capgirar aquest món, ni remodelar-lo, ni aturar-ne la desgraciada cursa cap endavant. Només hi havia una única resistència possible: no prendre-se'l seriosament.” (92) Potser deuen trobar que aquest pensament és d'algú que s'ha fet gran? Que abandona la rebel·lia? Que renega de la utopia? Que desconfia de l'ésser humà? No crec que sigui això, sinó que més aviat el txec és un murri, un home molt pràctic.

Les insignificances presents a la novel·la són molt variades: la curiosa “reivindicació” del melic —a casa meva, tota la vida n'hem dit *llombrígol*—; les anècdotes al voltant de Stalin i el mediocre

Kalinin, el qual —irònicament— encara conserva el seu nom a la ciutat on va viure Kant, l'antiga Königsberg; les hilarants situacions que genera el personatge que fa veure que parla paquistanès; la utilitat de la insignificança per atreure les dones; etc. En algunes ocasions Kundera retroba motius característics de la seva obra, com ara la mort del sentit de l'humor a l'era soviètica, que remet clarament a *La broma*.

Perquè les insignificances que festeja Kundera no són superficials. Ben al contrari, rera la seva aparença trivial són la clau de volta de tot: “La insignificança, amic meu, és l'essència de l'existència. [...] Respira, D'Ardelo, amic meu, respira aquesta insignificança que ens envolta, és la clau de la saviesa, és la clau del bon humor...” (135) Tot plegat no ens ha d'estranyar atès que Kundera sempre ha apreciat molt el *Tristram Shandy* i *Jacques el fatalista*, dues novel·les —o antinovel·les— que també celebren les insignificances, les digressions, el trencament de la linealitat narrativa, etc. Fins i tot l'escriptor txec va arribar a escriure una obra de teatre inspirada en la novel·la de Diderot, com si fos una variació musical.

Per tant —i perdona la confiança—, no pateixis, amic Kundera, nosaltres et seguirem llegint i rellegint. Guimerà no va aconseguir el Nobel, però al cap d'un segle és ben present entre nosaltres. Aquests dies, Dagoll Dagom reprèn una versió musical de *Mar i cel*, i l'actor Lluís Homar acaba de presentar ell sol un original muntatge sobre *Terra baixa*. Al capdavall, rebre o no rebre el Nobel no és més que una enorme insignificança.

Humor

Lluís Boet

